

DANSUL FULGILOR

DE NEA

(basm, poezii, ghicitori)

C U P R I N S

BASM

Strălucirea Zăpezii 2

POEZII

Cling, cling, cling... 19

Fulg de nea 19

Cățelușul friguros 20

Ursulețul Mor, mor, mor! 20

Domnița și vântul 21

Miaunică necăjit 21

Micuța gospodină 22

Cățeluș pe derdeluș 23

Șoapta fulgilor de nea 23

Povestea lui Pufișor 24

Poveste de iarnă 25

Cine-i oare... cine, cine? 26

Șoapta trandafirului înzăpezit 26

Vine Moșul 26

O poveste spusă la gura sobei 27

La mulți ani și la mai multe! 28

Iarna 29

GHICITORI 30-31

Strălucirea Zăpezii

A fost odată, demult, atunci când florile nici iarna nu se ofileau, a fost o mică prințesă. Ea se numea Strălucirea Zăpezii!

Sunt sigură că veți spune:

– Numele ei este atât de frumos! Strălucirea zăpezii!

Cum oare o fi primit prințesa un așa nume deosebit? Strălucirea, de fapt, este lumină vie, cea din care izvorăște albul, curatul, scânteierea lumii! Și, atunci, de ce se numea ea Strălucirea Zăpezii? Îndată veți afla.

De fapt, multe se pot spune despre strălucire! Ar fi un vast studiu, un domeniu pe care noi, oamenii, îl cercetăm zi de zi. De multe ori auzim vorbindu-se despre strălucirea cerului, a stelelor. Despre strălucirea soarelui... nici nu mai vorbim! Câteodată și istețimea are strălucirea ei. Deseori auzim vorbindu-se și de minți strălucite! O, în câte feluri se poate exprima sau se poate privi și simți strălucirea!...

Ochii mamei, de altfel, spun totul. Ai privit în ochii mamei tale, tu, dragă copile? Îți spun eu, că și acolo se ascunde strălucirea. Mama, privindu-te, prinde viață și te învâluie cu căldura ei. Știi? Ea prin tine vede un îngerăș:

În noaptea cu mii de stele
Și cânt viu de greieraș,
Norul, cu-a lui falduri grele,
A-ntâlnit un îngerăș.

Pe-ale lui aripi ușoare
Și luciri de stele-n jur,
El plutea în larga zare
Dăruind zâmbetu-i pur.

Dar... știi oare, mic copile,
Și la tine vine-ades,
Când în nopți sau calde zile
De ochi somnul e cules?

Și prin visul de o clipă
Ce-ți alină fruntea dulce,
Îngerul, cu-a lui aripă,
Te sărută și se duce...

Strălucirea! Strălucirea!

Numai să pronunți acest nume și îndată prinzi drag de ființa care-l poartă. Dar să
vă spun mai departe povestea ei,... povestea Strălucirii Zăpezii!

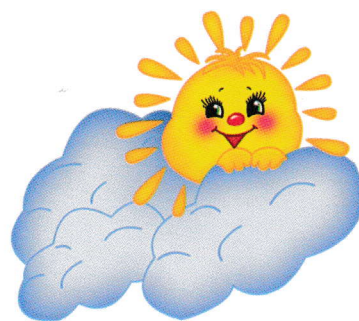
Se spune că, odată, într-un sat, nu departe de castelul prințesei, sătenii nu se puteau bucura de strălucirea soarelui. De îndată ce acesta apărea, un nor cenușiu îi acoperea fața, iar oamenii se mulțumeau doar cu lumina oferită de câteva raze rebele, dar stinse și ele, fără puterea de a străbate misterioasa zare. Atât florile cât și întreaga natură sufereau cumplit!

Bobocii florilor rămâneau micuți și nu reușeau să-și etaleze întreaga lor frumusețe. Ici și colo, vedeai câte un copac cu ramurile triste, umbrite de acea pată de culoare murdară care acoperea soarele. Bătrânii satului spuneau că toată aceasta nenorocire s-a abătut asupra lor, atunci când, într-o noapte, demult, Prințul Iureș a spulberat toată neaua ivită de peste zi.

Și, după cum v-am mai spus, în acele ținuturi trăia prințesa noastră de o frumusețe rară, pe care Prințul Iureș, văzând-o în peregrinările sale, o îndrăgi nespus. Și de îndată îi încolți gândul să o facă a sa mireasă... Numai că prințesei nu-i era pe plac acest tânăr ursuz. Un alt tânăr frumos, pe nume Mărțișor, i-a furat inima mai înainte, încă atunci pe când florile mai purtau splendidele lor podoabe de petale multicolore, iar soarele lumina în toată puterea cuvântului.

Frumoasa prințesă refuză dragostea prințului ursuz.

Mânia celui respins, după cum v-am mai spus, s-a revărsat peste zăpezile strălucitoare, care, de fiecare dată, se învolburau și astupau cărările spre frumoasa prințesă, parcă voind s-o protejeze de supărarea răutăciosului prinț. Ba mai mult, refuzul prințesei l-a determinat pe Prințul Iureș să se răzbune și mai crunt. Printr-o mișcare uluitoare, el stârni un uriaș vârtej care lăsa în urma sa doar lacrima cerului, umbrită de norii amenințători și natura lipsită de ritmul obișnuit al scurgerii timpului.

Din acea clipă, soarele și-a pierdut strălucirea, iar cerul, de supărare, era veșnic mohorât. Nori negri îl apăsau, făcându-l din zi în zi și mai întunecat.

Treceau zile, treceau nopți și, de acolo, din Turnul de Fildeș, micuța prințesă privea îngândurată și tristă, zicându-și:

Astăzi ziua trece-agale,
Mult mai tristă decât ieri,
Tot scurtându-și a sa cale
Ce nu duce nicăieri...

Ochii, rătăcind stingheri,
Plâng secundele ce-s goale.
Astăzi ziua trece-agale,
Mult mai tristă decât ieri.

Mici clepsidre duc poveri –
Fire de nisip banale,
Care curg din zori în seri...
Ce e viața? Zbucium, jale?

Astăzi ziua trece-agale...

„Altădată, în această perioadă de timp, iarna domnea peste tot! Totul în jur era doar alb! Și câtă lumină! Își spunea prințesa. Acum, însă, nu mai străbate nimic din ceea ce se numește strălucirea zăpezii”.
Apoi suspină nostalgic:

— O, de-ar fi să fie veșnic
Primul fulg
Din prima nea,
Alb ar fi mereu pământul!
Răul n-ar mai exista...

Zadarnic încerca prințesa să șoptească soarelui, cu blândețe, cuvinte de alint. Acesta abia se întrevedea prin norul trimis de Prințul Iureș... Și cerul era mereu supărat... Dar ce folos? Nimeni nu a reușit până acum să-l învingă pe acest prinț rău, care, din dorința de a fi fermecător, a furat toată strălucirea zăpezii.

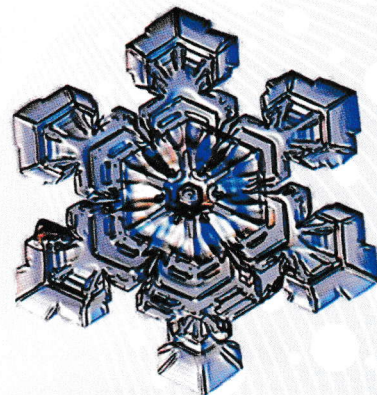

Cling, cling, cling...

Cling, cling, cling...
 Cling, cling, cling...
 Fulgii albi ușor ating
 Glas de-argint,
 Dulce chemare,
 Însotită de-o urare:
 –Tânăr fii, precum te simți,
 Chiar de-amurgul îl resimți!
 Dar, uite, clinchetul pare
 Că aduce-a sărbătoare...
 El vrea noul să-ți trimită,
 Vechiul... ducă-se-n risipă!
 Și necazuri... spargă-se!
 Răul... cioburi facă-se!
 Și în hău, în lung, de-a latul,
 Să se spulbere păcatul,
 Cel pe care, fără vrere,
 Căci e dulce precum mierea,
 L-ai comis tu într-o zi.
 Vai, acum nu-l poți privi!

Piară răul ce te-apasă,
 Noul vine-n a ta casă!
 Este noul care mâine
 Va croi noi căi, destine,
 Purtând demn, pe-arina lui,
 Darul sfânt al neamului.
 Bine-ai venit, An Nou,
 Cu al tău frumos ecou
 Și cu urmele de pași
 Celor ce-ți vor fi urmași!

Cling, cling, cling...
 Cling, cling, cling...
 Fulgii albi ușor ating
 Glas de-argint,
 Dulce chemare...
 La mulți ani!
 E sărbătoare!
 Pentru mic
 Și pentru mare!

Fulg de nea

Se-ntrece iarna în a cerne,
 Fulgul mic, plăpând, pufos,
 Care naște-apoi troiene,
 Strai de iarnă răcoros.

Ce bucurie poate fi mai mare,
 Când, sub fularul călduros,
 Doi obrăjori au strălucire și culoare,
 Iar ochii lor văd numai ce-i frumos...

O sanie în cale se arată
 Și pași micuți ce merg tiptil,
 Iar derdelușu-n vale se desfată
 Cu vocea cristalină de copil.

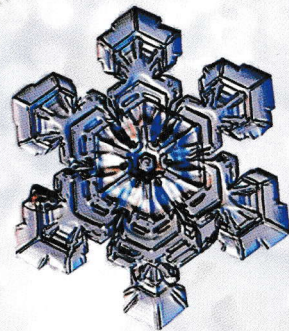

Ghicitori

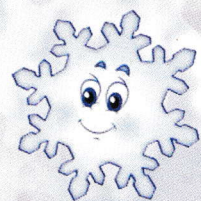
Răsărit din alb de nea,
Ochii din cărbuni îi vrea...
Și un nas din morcov dulce!
O, ce bucurii aduce!

(Omni de zăpadă)

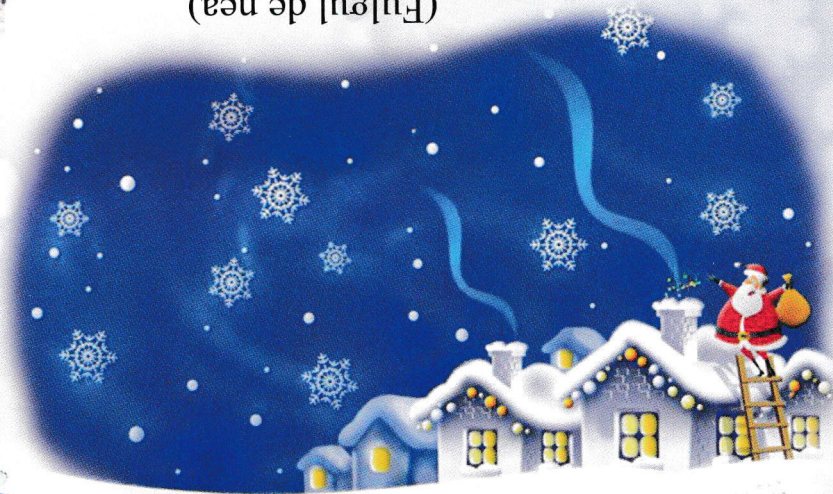
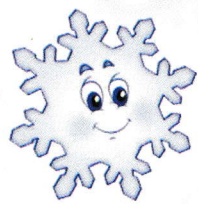
E steluță și plutește,
Prins în palmă... se topește,
Dar de-i liber, se așterne
Chiar la tine printre gene!

(Fulgul de nea)

De pe deal ea, iată, vine,
De gândești că are șine!
Nu e tren, dar nici tractor,
De zăpadă-i este dor!

(Săniuța)

Astăzi în văzduh plutește
O crăiasă-n alb de nea...
Cine oare ne zâmbește
Printre străluciri de stea?

(Iarna)

